

EMBARGO TOT 20:30 GESPROKEN WOORD TELT

Be a Banning!

De nieuwe doorbraak: kom in opstand tegen politici die je tot geloof, kleur of consument reduceren

Dames en heren,

Hier ziet u een foto van een manifestatie van de Riders Union.

Het is een vrolijk beeld.

Het zijn maaltijdbezorgers die in actie komen voor betere behandeling, voor elkaar.

Maar eigenlijk kan dit niet, want zij zijn zogenaamd ondernemers.

Die voeren geen actie.

Sinds 1 februari heeft Deliveroo ze ZZP'er gemaakt.

Leek het bedrijf een goed idee.

Scheelt weer verzekeringen, pensioen.

Kortom scheelt een hoop gedoe voor de werkgever.

Mensen als Sytze en zijn vrienden hebben ineens geen idee meer wanneer ze kunnen werken en

óf ze die week genoeg kunnen werken om de huur te betalen.

Maar het wordt niet klakkeloos geaccepteerd.

Er komt een rechtszaak, de Tweede Kamer is wakker.

Spannend of het lukt zekerheid terug te veroveren in de deeleconomie .

Straks meer over hen.

Eerst wil ik u iets anders laten zien: <https://www.youtube.com/watch?v=PQleT6BtCbE>

“If you think I am superficial, if you think I am materialistic, go get a fucking job at McDonald’s cause that’s where you belong. “

Aldus Leonardo di Caprio in zijn briljante vertolking van Jordan Belfort, the Wolf of Wall Street.

Film gezien?

Hondsbrutaal, immoreel, succesvol tot je betrappt wordt.

Ik weet dat het een komedie is en een uitvergroting.

Maar het is ook een mooi symbool voor een ideologie waarin persoonlijk succes komt ten koste van anderen.

Individualisme als ongecompliceerde levenshouding.

Niets ontziend, meedogenloos en volslagen egocentrisch door de wereld stappen.

Het levert leuke plaatjes op en spectaculaire verhalen.

Denk aan The Big Short over de oorsprong van de financiële crisis.

Zelfde uitgangspunten, zelfde fascinatie.

Tien jaar geleden dreigde Fannie Mae failliet te gaan, een van de grootste financiële instellingen van de Verenigde Staten.

Kort daarna viel Lehman Brothers om. Het begin van wat wij nu de bankencrisis noemen.

Een van de grootste financiële crises die we kennen in de moderne tijd.

Voortgekomen uit een cultuur van hebzucht en individualisme, een zwakke overheid en wantrouwen tegen regulering.

Wie van u denkt dat die cultuur verdwenen is?

Twee weken geleden bleek dat de top van ASR verzekeringen –
inderdaad een verzekeraar die gered moest worden –
zichzelf een loonsverhoging van meer dan twee ton had toegekend.
Moest wel. Anders zou al het talent naar het buitenland vertrekken.
De werknemers worden intussen gebenchmarkt met lage lonen landen, wel zo handig.

Gisteren zag de eerste wet van minister van financiën Wopke Hoekstra het licht.
Onder druk van de financiële sector die dreigt zich anders buiten Nederland te vestigen,
wil hij toch maar WEL toestaan dat flitshandelaren enorme bonussen mee naar huis slepen.
Ik denk dat er bij de Jordan Belforts van de wereld wel een flesje champagne ontkurkt is.

Waarom is het van belang voor deze Banninglezing? Omdat het bressen slaat in het vertrouwen,
omdat het individualisme en materialisme symboliseert.

We leven in een tijd waarin de scheidslijnen in de samenleving scherper lijken te worden.

We zien economische, geografische en sociale tegenstellingen groter worden. Hardnekkiger.
En steeds verder versterkt door het onvermogen of de onwil je te verplaatsen in een ander.
Gevolg: de kloven tussen groepen worden steeds dieper.
En we zien we dat collega's, burens of landgenoten elkaar als concurrenten gaan zien in hun streven
naar geluk.

Binnen al die veranderingen ervaren mensen een gebrek aan grip, aan zeggenschap.
Multinationale ondernemingen blijken ongevoelig voor ondernemingsraad of vakbond.

Wat doen deze maatschappelijke veranderingen met mensen?
Veel mensen – ook grote delen van wat vroeger de middenklasse heette – ervaren dat zekerheden
worden aangetast en hebben minder vertrouwen in de toekomst dan de vorige generatie.

We verlangen allemaal naar vaste grond onder de voeten,
zodat we vooruit kunnen in het leven.
Goed onderwijs - zodat je het beste uit jezelf kunt halen.
Passend werk - met een fatsoenlijk salaris.
Fijn wonen - tegen een normale prijs.
Professionele en liefdevolle zorg dichtbij - mocht je dat ooit nodig hebben.

Zaken die vanzelfsprekend zouden moeten zijn. En dat nu toch niet meer zijn...

We willen zeker zijn dat we onszelf kunnen zijn.
Dat is menselijk en logisch.
Juist in een tijd waarin er zoveel verandert als nu.

Zeker zijn dat je je thuis kunt voelen in je eigen buurt
en dat je dochter over straat kan zoals zij dat zelf wil.
Veilig als ze alleen loopt,

of hand in hand met haar vriendin,
of als ze een hoofddoek draagt.

Eind jaren '90 dachten sommigen dat we er waren.
Het einde van de geschiedenis.
Verzorgingsstaat klaar, vangnet aanwezig.
Wat is er misgegaan?

Rechts beweerde dat een kleinere overheid leidt tot een prettiger land.
Het werd gemeengoed dat de markt nodig is om onze collectieve voorzieningen te organiseren.
Experts vertelden ons dat globalisering robotisering, flexibilisering en migratie onvermijdelijke veranderingen zijn waar je niet onderuit komt.
Alsof er geen keuzes gemaakt kunnen en moeten worden over wat we wel willen en wat niet.
Ook de PvdA is hier te lang in meegegaan.

Het resultaat is dat bestaanszekerheid onder druk staat. Soms heel direct door ervaren onveiligheid, of voor wie in de greep komt van de schuldenindustrie. Soms indirect omdat je niet meer zeker bent van een goede school voor je kinderen of goede zorg voor je ouders.

In heel Europa zien we mensen worstelen met dezelfde vragen.
In de politiek wordt op verschillende manieren gereageerd.

Je kan die reactie opdelen in stromingen – iedere gelijkenis met bestaande partijen berust op toeval.
Ten eerste de nostalgiepolitiek. Was het nog maar zoals vroeger, want toen was alles beter.

Ten tweede de 'brand politics'. De politiek en vooral de politicus als merk, losgezongen van enige bredere beweging of ideologie. Trump. Punt.

Ten derde identiteits-politiek: stem op mij om wie jij bent, alleen bij mij ben je veilig voor de ander.

Identiteitspolitiek kan ook ingezet worden als afleidingsmanoeuvre: Is er kritiek op het afschaffen van de dividendbelasting? Gauw over de Coentunnel beginnen.

De gemeenschappelijke beweging is deze:
mensen worden door de politiek haastig bevestigd in hun zucht naar erkenning en worden steeds meer in de hoek gedreven van hun eigen kleine kring. Mijn indruk is dat het vertrouwen niet toeneemt door deze benaderingen.

Het is te simpel dat alleen aan de politiek te wijten, het is evenzeer een autonome trend.
Als we Banning voor ogen houden zien we de Nederlandse geschiedenis van grote zuilen waar men geacht werd over bepaalde vraagstukken op basis van identiteit min of meer hetzelfde te denken.

Anno 2018 vervullen algoritmes de taak die de katholieke krant of de liberale omroep vroeger vervulden: herkenning en bevestiging van het eigen gelijk.

Sociale media worden steeds meer een echoput: je hoort alleen je eigen geschreeuw terug.

Steeds maar weer dezelfde soort filmpjes, leuke kattenplaatjes, dezelfde goede doelen organisaties, dezelfde mensen tegenkomen. Omdat het algoritme dat voor je bepaalt.

Steeds maar weer dezelfde mensen die dezelfde dingen zeggen en nooit serieuze tegenspraak.
Steeds maar ronddraaien in je eigen hoofd, in je eigen kringetje, in je eigen zuil.
Het zou Willem Banning – de reden dat we hier zijn - een doorn in het oog zijn geweest.

En als kers op de appelmoes: de onzekerheid of we te midden van al die veranderingen onszelf wel mogen zijn.

Mensen verdienen het juist om niet de hele tijd als onderdeel van hun etnische of religieuze groep gezien te worden. Identiteitspolitiek leidt nooit tot een wij- samenleving. Wel tot heel veel wederzijds wantrouwen.

De scheidslijnen worden dwars door de samenleving getrokken.

Heb je een bakfiets of een scooter?
Woon je in de stad of op het platteland?
Ging je naar de universiteit of het MBO?
Woonden je grootouders in Nederland of niet?

Gaat de ander zijn normen niet aan me opdringen?
Mag ik echt meedoen ook al heb ik een andere kleur of godsdienst?
Moet kerst straks met de Coentunnel worden afgeschaft?

We hebben het over 'de Ander'.
Over diegene die niet tot mijn groep behoort.

Het maakt dat – hoe verbijsterend ook in een welvarend land – sommigen gevoelig zijn voor de flirt met extreme onverdraagzaamheid. Alt Right en Erkenbrand dwepen met een blank Europa. Radicale moslims dwepen met een kalifaat. Extreem links gedooft eigenrichting ten behoeve van het eigen superieure ideaal.

Democratie is geen rustig bezit.
En van ons mag gevraagd worden ons hiertegen teweer te stellen.

Laten we stoppen te accepteren dat jijzelf of de buurman teruggebracht wordt tot het keppeltje, hoofddoek of neusbel die je draagt.

Het is te schraal mensen tot consument te reduceren op een wereldwijde markt.
Het is te bekrompen mensen op te sluiten in religie of afkomst.
Het is neerbuigend mensen inspraak te ontzeggen en te reduceren tot eens per 4 jaar stemmen.

We mogen ons niet laten reduceren tot een enkel belang, een etniciteit, een identiteit.
Willem Banning – vanwege hem zijn wij hier bij elkaar - was de man die, als rode dominee, de scheidslijnen in dit land tussen kerkelijk en niet-kerkelijk wilde overbruggen. Hij stemde niet op een

christelijke partij, puur en alleen omdat hij christelijk was. En hij liet zich niet ontzeggen een dominee te kunnen zijn, ondanks zijn steun voor de sociaaldemocratie.

Hij nam zijn christelijke waarden mee naar de PvdA. Dat mensen dat konden doen, dat politiek breder kon zijn dan je identiteit, was de gedachte achter de doorbraak. Dat was het leidende beginsel achter de PvdA.

Wij zijn een seculiere en progressieve partij waar iedereen welkom is die onze waarden onderschrijft. Dat betekent dat het mensen vrij staat waar ze hun persoonlijke inspiratie aan ontleen zolang we maar samen streven naar emancipatie, naar gelijkwaardigheid. Ieder mens moet er zeker van zijn dat hij of zij zichzelf kan zijn.

Meer precies: voor het recht van vrouwen op zelfbeschikking over hun leven en lichaam. Voor de gelijke behandeling van man en vrouw, hetero en homo. Voor de vrijheid van meningsuiting. Voor de vrijheid van godsdienst inclusief de vrijheid godsdienst te verlaten of te veranderen. Voor diegenen die zich ontworstelen aan een gemeenschap die normen probeert op te leggen. Die mensen reduceert tot een enkelvoudige identiteit.

Met de gedachte achter de doorbraak is - onder leiding van de kabinetten-Drees - de basis gelegd voor onze verzorgingsstaat. Geen solidariteit meer die beperkt bleef tot de eigen kring, maar universele regelingen met universele toegang, zoals de AOW. Het verbinden van groepen, het bundelen van krachten, het delen van risico's: het bleek de manier om het individu meer zekerheid over huis, baan, zorg en pensioen te geven.

We moeten - met Banning - kijken naar de waarden die we delen.

En er sluimert nog steeds in ons allen een verlangen naar saamhorigheid. Naar gezamenlijkheid. Daar ligt een opdracht.

Hoe reageert ons nieuwe kabinet op de crisis van de gemeenschap? Rutte 3 slaat de plank mis.

Voor die saamenhorigheid hoeven we niet op dit kabinet te rekenen.

In eerste instantie waren er redenen tot optimisme.

In woord lijkt de regeringsverklaring in te gaan op de noodzaak tot meer collectieve zekerheid. Er werden mooie woorden gesproken over de gewone Nederlander.

Premier Rutte, (een liberale premier!), pleitte zelfs voor een loongolf!

Maar na 7 maanden formatie en slechts drie maanden regeren is het kabinet al in blessuretijd terecht gekomen.

Wat zichtbaar wordt is een agenda van ruim baan voor de belangen van de grootste multinationale bedrijven, beperken van inspraak van burgers, flirten met identiteitspolitiek wanneer dat beter uitkomt en een neerbuigende houding tegen de mensen die voor de samenleving werken.

Onder het adagium -de Nederlandse overheid is geen "Geluksmachine"- geeft Mark Rutte de ruimte aan de vrije markt waar het fijn vertoeven is voor de mens als consument.

Laat ik wat voorbeelden geven uit de dagelijkse praktijk.

Een treffend voorbeeld is deze uiting van de VVD:

“Moeten leraren *nog* meer verdienen?” Alsof de grote graaiers in het onderwijs werken.

Of denk aan de manier waarop directe inspraak na een eerste poging alweer wordt afgeschaft. Kajsja Ollongren had gisteren de ondankbare taak dit kroonjuweel na één keer dragen achter de rododendrons te mieteren.

En ondertussen zet de coalitie, met de VVD voorop, graag #ophefjes in als afleidingsmanoeuvre. Als schijnbeweging.

Hier in Amsterdam was de lokale lijsttrekker van D66 schaamteloos eerlijk toen hij stelde dat sociale woningbouw asociaal is – die zorgt er immers in zijn visie voor dat lage inkomens plaats blijven innemen in de hoofdstad. Met een reclamecampagne in Londen “you think weekly, but it is actually a monthly rent” wordt de meer gewenste doelgroep verleid om te speculeren in Amsterdams vastgoed.

Maar ik moet het nog duidelijker stellen. Dit kabinet speelt met vuur.

Ze begon haar regeerperiode 100+ dagen geleden met de notie dat ze er wilde zijn voor de gewone normale Nederlander.

In de praktijk versoepelt kabinet Rutte 3 de bonusregels.

Ze proberen Brexitbanken naar hier te lokken.

Ze schaffen de dividendbelasting af.

Ze verlagen de winstbelasting.

Ze wentelen de kosten van klimaatcrisis af op de lage inkomens.

En ze beoefenen halfbakken identiteitspolitiek terwijl inspraak wordt beperkt.

We rule this country. Dat lijkt de boodschap.

Het gevaar is dat het cynisme, moedeloosheid en berusting over de politiek toeneemt. ‘Het is nu eenmaal zo’.

Onze tijd schreeuwt daarom om een nieuwe doorbraak.

Het is tijd ons sociale model – onze verzorgingsstaat met kracht te verdedigen. Niet vanwege de instituties of de regelingen met afkortingen maar vanwege het feit dat als we zekerheid bieden voor iedereen individuele vooruitgang vanzelf komt. Er zijn werelden te winnen.

Onze religie, identiteit of de markt mag ons niet reduceren tot eenlingen, tot individuen. Dat maakt ons machteloos, moedeloos en uiteindelijk doelloos.

De kracht van het collectief.

Alleen samen, als collectief kunnen we verandering aanbrengen.

Alleen samen brengen we een nieuwe balans aan in deze samenleving.

Alleen met samenwerking kunnen we echte oplossingen bieden voor globalisering en het verdwijnen van grenzen, voor de opwarming van de aarde, voor vluchtelingenstromen en de internationale dreiging van geweld. Daar moeten we nationaal en internationaal de krachten voor bundelen.

Allereerst moeten we ons onttrekken aan de gelaten acceptatie van globalisering in de huidige vorm. En wel op basis van de beginselen van Den Uyl. Eerlijke spreiding van inkomen, macht en kennis.

Dus laten we de globalisering en vrijhandel en de manier waarop dat 'zich natuurlijk verdeelt' maar eens gaan aanpakken.

Het is geen natuurverschijnsel.

Het is een keuze.

Het is nodig heel expliciet over herverdeling te gaan praten. Niet herverdeling van de middenklasse naar de lage inkomens, maar herverdeling van aandeelhouderswinst naar medewerkers.

Het is een keuze om de rijkste 1% van de bevolking meer dan de helft van de welvaart te laten bezitten. Tijd om af te dwingen dat grote groepen mensen profiteren. En niet alleen de grootste bofferds of graaiers.

Robotisering is veelbelovend ook omdat robots veel gevaarlijk werk kunnen overnemen, maar de winsten moeten niet alleen naar de aandeelhouder. We moeten ons verzetten tegen arbeidsmigratie die alleen bedoeld is om werknemers met werknemers uit andere landen te laten concurreren op lagere lonen. Mensen moeten er zeker van zijn dat we verstandig en gecontroleerd omgaan met migratie zodat de samenleving versterkt kan worden.

Afgelopen vrijdag bracht ik een bos bloemen bij Jannet in Spijkenisse. Zij heeft begin dit jaar een kleine 5 uur op een ambulance gewacht voor haar moeder. Haar moeder is dement, was gevallen en had haar heup gebroken. Op Voorne Putten is geen 24/7 spoedhulp meer.

Het ziekenhuis is failliet, de ambulance heeft te weinig personeel. Niet iets wat de markt oplost en dus ook niet iets om aan de markt over te laten. Onderwijs en veiligheid evenmin. Het zijn geen sectoren waar je rustig even verder kijkt als de keus je niet bevalt.

Basisvoorzieningen moeten er zijn voor iedereen. Dat betekent dat Jannet er zeker van moet zijn dat er hulp komt.

Dat betekent dat we in kleine dorpjes een school kunnen openhouden zoals in Westerbroek.

Dat betekent dat je aangifte moet kunnen doen, ook buiten kantooruren en ook als je in de regio woont.

De gedachte dat de markt collectieve diensten zou kunnen organiseren van hogere kwaliteit tegen een lagere prijs is keer op keer een misvatting gebleken. Tijd om radicaal te zijn: wat publiek is, is publiek. Daar gaan we niet concurreren maar samenwerken. Afgeschermd van het kapitalisme.

Werken voor de overheid moet meer gewaardeerd worden. Klaar met het bashen van ambtenaren. Stoppen met de zelfgenoegzame onderverdeling tussen echte banen en "gecreëerde banen" omdat ze collectief gefinancierd worden. Want die mensen, de politieagent, de brandweerman, de schoonmaker, de wijkverpleegkundige zijn helden!

De publieke taken moet ook weer echt publiek worden.

Dan is de goede medische spoedzorg op Voorne Putten straks weer gegarandeerd.

Kunnen we de polisjungle van de zorgverzekeraars achter ons laten.

En pakken we de werkdrukcrisis in de zorg, het onderwijs en bij de politie aan.

De helft van de verpleegkundigen overweegt iets anders te gaan doen vanwege de werkdruk. Toch was het kabinet van plan voor 100 miljoen te bezuinigen op de wijkverpleegkundigen. We hebben het kunnen schrappen maar wat er nu wel gebeurt is nog geheim.

Per dag zitten bijna 5000 agenten ziek thuis door werkstress. Gister zagen we rechercheur Geertje van de Amsterdamse politie. Zij is soms een hele dag kopietjes aan het maken. Intussen werd een paar weken geleden naast de school van mijn kinderen een liquidatie op een onschuldige uitgevoerd.

Een op de vijf leraren kampt met burn-outklachten. Er dreigt een gigantisch lerarentekort. Toen ik in juni 2017 zei dat de salarissen omhoog moesten kreeg ik op mijn kop. Voor mijn beurt. Hoe durf je met je negen zetels. Ik was de bloemen van de nieuwe coalitie aan het jatten. Allemaal politieke onzin. Het gaat om recht aan deze mensen die zulk belangrijk werk doen voor de samenleving en meer waardering verdienen.

Onze publieke helden – de agent, de leraar, de militair en de verpleegkundigen – moeten we weer op waarde gaan schatten.

Een zeker en veilig bestaan begint bij hen.

Laten we zorgen voor meer salaris, meer collega's en minder werkdruk.

Hoe kunnen we dat samen bereiken?

Met een aanvalsplan samen met bonden en andere maatschappelijke organisaties.

We zullen hierin samenwerken met FNV en CNV en ik weet zeker ook met GL en SP.

Zorgen voor de helden van de samenleving.

Met daarin een loonmaatregel voor meer salaris. Minder bureaucratie (dus minder werkdruk) en meer collega's.

- Minimaal 3 procent voor de mensen die werken voor de publieke zaak.
- Minder bureaucratie, minder administratie scheelt heel veel werkdruk.
- En extra banen gecreëerd door de overheid zijn geen onmogelijkheid maar simpelweg een keuze. En om de kritiek van de VVD voor te zijn: dat zijn wel degelijk echte banen!

Ook de manier van politiek bedrijven moet anders zijn dan vroeger. Herkenbaar gebaseerd op een alternatieve ideologie dan de individualismepredikers. Collectieve kracht kan alleen winnen als politieke partijen samenwerken met mensen en organisaties in hun streven naar zekerheid voor iedereen.

Dat betekent: linkse samenwerking.

Dat betekent: samenwerken met de vakbeweging.

Dat betekent: naast mensen staan in plaats van ervoor. Nu in de oppositie. Straks in een kabinet.

Ik zie u al denken. Kan het überhaupt nog wel?

We leven in de moderne tijd, jongeren willen alleen nog maar flex-banen, voor elkaar opkomen is iets van vroeger.

Laat ik kort zijn: jazeke kan het.

Denk aan onze vrienden van de Riders Union. De foto waar ik mee begon.

Sytze en zijn vrienden.

Ze zijn samen opgestaan tegen hun werkgever.

Hell, ze hebben zelf gecrowdfund om een rechtszaak te kunnen aanspannen!

En die gaan ze winnen, let maar op.

En wat denkt u van PO in actie. Leraren uit het primair onderwijs, basisschool, zijn samen in actie gekomen omdat de werkdruk al heel lang veel te hoog is en het salaris al jaren nauwelijks steeg. 60 duizend mensen in het Zuiderpark in Den Haag.

Immens indrukwekkend.

Op de werkdruk hebben ze nu in ieder geval al een deel binnengehaald.

Maar er is meer. Toen dit kabinet 100 miljoen op wijkverpleging wilde gaan bezuinigen hebben de dames (en heren) de handen ineen geslagen en meer dan tienduizend handtekeningen van wijkverpleegkundigen verzameld. Het kabinet ging overstag en de bezuiniging is geschrapt.

En ook internationaal zijn er veel nieuwe vormen van collectieven ontstaan .

Januari van dit jaar was er voor de tweede keer in heel veel grote steden een womens march bijvoorbeeld, tegen het seksisme dat wordt verpersoonlijkt door Trump.

En misschien heeft u wel eens gehoord van 'Run for something', een Amerikaanse Organisatie die politici ondersteunt die voor progressieve ideeën opkomen.

En natuurlijk onze eigen Lilianne Ploumen, die met She Decides opkwam voor het recht op abortus van vrouwen over de hele wereld.

De PvdA zal opgewekt en strijdbaar naast al deze mensen gaan staan op zoek naar vooruitgang en zekerheid.

Gebaseerd op onze gedeelde waarden, niet op een enkelvoudige identiteit.

Strijden voor fatsoenlijke beloning.

Strijden voor werkplezier.

Strijden voor het recht jezelf te zijn.

Strijden voor een mooiere toekomst.

Strijden voor waardering.

Voor de velen, niet voor de enkeling.

Vrolijk vooruit.

Verandering en vooruitgang is mogelijk. Als we het samen doen. Als we ons niet overgeven aan een uitsluitende vormen van identiteitspolitiek. Als we ons niet overgeven aan een cynische houding over de politiek. Als we samen strijden voor onze idealen.

Mijn oproep: be a Banning!

Wees een Banning - neem je identiteit en inspiratie mee - en kies voor gedeelde belangen.

Alleen samen bouwen we zekerheid.

Alleen samen - zelfs supranationaal - kunnen we klimaatverandering stoppen, de opdracht voor onze generatie.

Alleen samen kunnen we veiligheid afdwingen.

Alleen samen kunnen we zeker zijn dat iedereen de zorg krijgt die hij nodig heeft.

Alleen samen is onze toekomst mooier dan ons verleden.

Wees een Banning, kies voor de doorbraak. Na Banning ontstond de verzorgingsstaat.

Nu is een samenleving mogelijk waarin we technologie benutten voor een fijner leven.

Waarin we welvaart delen en elkaar zekerheid bieden.

Waarin de economie ten dienste staat van de mens en we met respect omgaan met de aarde en met elkaar.

Waarin we met het vertrouwen in elkaar het vooruitgangsgeloof terugwinnen.

Zeker zijn van een baan.

Zeker zijn van een fijn huis.

Zeker zijn van een goede leraar voor de klas!

Van een goeie dokter in de buurt, van eerlijke kansen, van mee mogen doen, van schone lucht, van een groenere toekomst, van gelijke behandeling, van een eerlijk eigen risico, van eerlijke belastingen voor iedereen, van genoeg uitdaging – en genoeg rust, van op elkaar letten, van dat er iemand voor je opkomt, van dat je vooruit kunt.

Zeker zijn van elkaar.